

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCLZLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:

BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	2 frt.
Fél évre	1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.	

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

DONKASZTER.

Donkaszter.

(Képpel az első oldalon.)

Svájnfusz Iczig: Miért gyűlt khend András gazda fel az alföldről ebbe a foróságos nagy városba, a honnét mindenki menekül?

András gazda: Deputációt vezetek, holnap megyünk a miniszter elé audenciára.

Svájnfusz Iczig: Csak nem kérnek thüle valamit?

András gazda: De biz abban járunk. Nagyon rongyos már az iskolánk födele, mi meg az idén árvizsulytottak vagyunk, hát kérünk egy kis államsegélyt a reparációra.

Svájnfusz Iczig: Nem hiszem, hogy kapnának, mert most a miniszterium nagyon kiköltekezett. A napokban is egy nagyszerű bevásárlást csinált az ország számára.

András gazda: Ugyan mit tudott venni az ország számára?

Svájnfusz Iczig: Egy csődört.

András gazda: Hát az az a nagyszerű bevásárlás?

Svájnfusz Iczig: Persze hogy az, mikor nyolczvanezer forintba került az az egyetlen egy csődör.

András gazda: Hogy adhatott meg anynyit érte?

Svájnfusz Iczig: Teliver anglius. Még a dédöreg apja és anyjárul is összeszedték a bizonyítványokat és így csak stemplire is elköltöttek vagy ötszáz forintot. Az ilyen lovakkal teszi lóvá az anglius az egész világot.

András gazda: Aztán az ilyen angolfaj lovaknak hasznát sem lehet venni a közéletben. Nem birnak kocsit húzni, sem semmiféle terhet, még hátsaripának sem valók.

Svájnfusz Iczig: Hát persze, hogy nem. Nem is olyan igazi magyar gazda embereknek van az szánva, mint András gazda, hanem csak a nagyuraknak, hogy legyen minn fogadni, s a pénzüket rajta elvesztegetni.

András gazda: Akkor jobban tette volna a miniszterium, ha nyolczvanezer játszma kártyát hozott volna a számukra.

Svájnfusz Iczig: Lássa András gazda, ezt az egész megfoghatlan bevásárlást azért tette a miniszterium, ha miért maguk antiszemitauskodnak, mert nekünk zsidóknak akar vele kedvezni.

András gazda: Hogy, hogy?

Svájnfusz Iczig: Hát csak úgy, hogy néhány esztendő mulván, mi az ilyen lovakat megszoktuk venni nyolczvan forintért és itt paradirozunk rajta a sógáróton. Nézze, amott is nyorgolász egy onokatestvérem, az ű lova is a gojimoknak legalább húszezer forintjába került, ő pedig adott érte licziáción hósztat.

AMA BIZONYOS KÉPVISELŐKHÖZ.

Ti a kik a magyar népet
Képviseletek!
Megcsalni és eltaszítani,
Van-e szivetek?

Többnyire a zsidók ellen
Szólt programotok;
Mégis a sakter táborda
Visz a lábatok.

Mást beszéltek, s mást csináltak,
Szavatok hamis.
Állapotunk nem változott,
Ugyanaz ma is.

És ti mégis köpenyeget
Fordítottatok,
Hogy görbülne bele egyszer
Már a nyakatok!

Antiszemitauskodtatok,
Ott a nép előtt.
Itt meg zsebre vágátok már
Az engesztelőt.

Nem akartok nyíltan lenni
Antiszemiták;
S azt hiszitek szemet huny majd
Rátok a világ?

Tudják jól, hogy mandátumhoz
Mint jutottatok,
Antiszemita kör után
Hogy futottatok?

És most mégis átallotok,
Tagul lépni be,
S inkább biztok a Mocsáry
Sakter lelkibe.

Mi lehet az oka ennek?
Nyíltan kivele!
Lássuk, ok nélkül zörög-e
A fa levele?!

Bolondítani akartatok?
Ám az sikerült!
Ámde számotokra otthon
Készül majd a sült!

Aki a nevét megváltoztatta.

— Érzékeny igaz történet. —

Fáin egy gavallér volt Loch Salamon. Mindég gukker lógott az oldalán, pápaszem ílt az orrán, sétapálca táncolt a kezében, a nyakkendője pedig a la Kozarek, egész csinnal volt megkötve. Görbe lábaival ott alkalmatlankodott minden valamicsodás hölgy körül, udvarolt boldog, boldogtalannak, s az volt a szerencsés a kiszabadulhatott tőle, örökös fecsegéseivel agyonuntatta áldozatait, úgy hogy féltek neki már köszönni is a hölgyek, nehogy azonnal csatlakozzék hozzájuk, örültek, ha észrevétlenül elsurranhattak mellette, mikor itt-ott találkoztak vele.

A nők idegenkedése és a hideg modor a mellyel rendszeren fogadták, legkevésbé sem hozta ki soha a sodrából Loch Salamon urat. Meg volt az a jó kullánc természete, hogy az elutasítás hideg vizével sem szabadulhatott meg tőle senki.

Erőnek-erőjével csipte el az ismerős hölgyeket a sétányokon vagy egyéb közhelyeken s rendes szokása az volt, hogy köszönnél nem a kalapját emelte meg, hanem a kezét nyújtotta oda mintegy baráti kézszorításra.

A kezét pedig sokan utálták megszorítani, s oda se nétek neki. Hadd jöjjön észre!

Loch uraság észre is jött egypárszor, s azon tűnődött, hogy mi lehet az oka annak, hogy az ő kedves egyénisége nem vonz eléggé, s mégsem annyira ellenállhatatlan, mint elképzeleti?

E tűnődését észrevette egy ismerőse, s azzal vigasztalá, hogy nem annyira az egyénisége, mint inkább a neve nem tetszik a hölgyeknek.

— Hát mit tehettek vele borátom?

— Változtasd meg.

— De mire?

— Magyarosítsd meg. Az most ugyanis divat.

— Igazad van! Khöszönöm a jó tanácsot.

Gondolkozott azután, hogy mire változtassa a nevét?

Schogy sem tudott egyetlen jó hangzású névben sem megállapodni; végre elhatározta, hogy egyszerűen lefordítja magyarra a nevét.

Ugy is tett. Loch urból lett Lyka ur.

Mikor már meg volt az engedélye rá, hogy e nevet használhassa, kiment a zugligetbe s minden ismerősének hirdette a nagy ujságot. Már azt hitte, hogy a budai hegyek közt alig van ember a ki az új nevet ne tudná.

Ekkor találkozik egy bájos fiatal özvegy asszonynyal, a kit az udvarlója karonfogva vezet.

— Ah, bájos nagysád! Szabad nekem is a karomat ajánlani?

— Köszönöm, nekem elég egy férfi is, mert félkézzelel a ruhámat kell fognom.

— No de azért talán a Lykát sem fogja megvetni?

A mely ajánlatára hirtelenében a haragra lobbant hölgy által jobbról, balról úgy meglett köröszítelve, hogy aligha el nem felede mind a két nevet.

Mért bántjátok?

Mért bántjátok zsidók

Mindég a papokat?

Mért tömitek gúnnnyal

Teli a lapokat?

Mért követelitek, hogy

Türelmük nagy legyen?

Meghurczolván nevök

Arkon, bokron, hegyen.

Ám van a papoknak is

Gyomra és epéje!

Pásztor botját veszi

Egyszer majd kezébe.

S úgy ki fog titeket

Akolbolítani,

Hogy Ábrahám se fog

Rátok pillantani.

Ganzleber Rebeka az ü Regina leányával.

— A Szingálóknál. —

Nézd csak anyám! Mennyi elefántot hoztak a szingálók a számunkra.

Biz azt kár volt hozniok, mert elefántokban mi is bővelkedünk?

Hogyan anyám? Az állatkertben nincs több egynél.

Bezzeg van elég a sугárúton!

Nézd csak mily kedvesek ezek az apró ökrök. Igaz, hogy a mi nagyobb ökreinkben nem igen lehet kedvességet fölfedezni.

Hogy ki vannak gyöngyözve azok a tánczosok. Az ám és mily eredeti színe van a kabátjuknak! Ezt a divatot mi is követni fogjuk a jövő farsangon, mert úgy látom, hogy nemcsak feltűnőbb valamennyi párisi divatnál, de jóval olcsóbb is. Tudom, hogy mi leszünk az egész bálban a legszebbek!

Hiszen azoknak a gyöngyök alatt nincs semmi-féle ruhájuk.

Tesz az valamit?

A régiség.

Utas: Miféle nagyszerű várromok lehetnek ezek itt jobbról?

Brantvein Náci: Ezek khérem alássan nem romok, hanem, hogy az utasokat ide csalogathassuk egy pohár pálinkára, hát ilyen régi stílusba építettünk koresma helyiséget. Méltóztatik besétálni egy kis gügyira?

Utas: Abból nem kérünk, mert mi csupán a régiségek kedveért jöttünk, s miután itt azokból nem találunk, hát visszatérünk.

Brantvein Náci: Ne még, kérem egy kissé, hátha kitudnám a kíváncsiságukat elégiteni?

Utas: Tudna talán itt nekünk valami régiséget mutatni?

Brantvein Náci: Minden bizonynal, még pedig egy olyan régiséget a milyennek a párját hetedhet országban sem találják.

Utas: Ah, akkor hát maradunk, tessék a pálinkatartómat friss papamorgóval megtölteni. Hol, merre van az a régiség?

Brantvein Náci: Tessék besétálni abba a másik épületbe, ott lakik a feleségem, annál különöb régiséget nem látott még senkhi.

Bölcs Náthán

a sajtóról.

Wie hájszt? Tisza Kálmán a sajtót akarja megrendszabályozni? Meg-e? Hát mi az a rend, és mi az a szabály? Azt hiszem, maga sincs egészen tisztában vele a miniszterelnök ú miltósága. Mert, ha százszorta nagyobb méltóságos ur is Thájsz Eleknél, még sem ú, hanem az utóbbi állapítja meg a rendnek az egyedül helyes alapfogalmát. A rend nem egyéb, mint a folytonos rendtelenség formába öntése. A forma nem lehet csunya, mert ha az volna, már az megint csak átmenne a rendtelenségbe, így tehát meg kell állapítani azt, hogy a forma szép, vagyis formás, a mi pedig formás, az khüllemetes, khüllemetes pedig nem lehet más, mint egy haupttrefer és egy szép fiatal leány. Ime, ez a rendnek a definíciója, már pedig az ilyen rendet ne szabályozza senki, annyival khévsébb a miniszterelnök ú méltósága. De a szabályozás is azt hiszem, hogy gyenge oldalát képezi, bizonyítja legjobban állításomat a Tiszaszabályozás, a melynél már-már majd összetévesztette önmagával a folyót. Azt mondja a deák, hogy nincsen szabály kivétel nélkül. Persze hogy nincs! Az a kivétel azután örökre szabályozhatlan. Így hát ha vannak szabályozhatlanságok, akkor minek a szabályok? Maradjon úgy inkább minden! Legalább egyenlő jogokat élvezhet azután úgy a dolog, miként az egyen

Tisza Kálmán ú nagysága tehát nem fog rendszabályozni, de sőt azzal is megelégedhetik, ha zabolázhat. Zabolo, zabolávi zabolátum. Eredeti latin szó, származván magától a zabtól, a melyet hét kovács sem tud beverni oda, a hol a félelem göröcsök működésbe jönnek. Minthogy pedig ebben a kolerás világban a göröcsök nem ritkák, a félelem pedig jóval nagyobb, annál fogva a zabolázásnak sincs sem ideje, sem helye, s így e kifejezéssel sem élhet ő nagysága.

Mit tegyen hát? Kérdik olvasóim. Hogy a sajtó némi tekintetben ovatosabb legyen?

Megmondom azt is. Dezinficiálni kell valamennyi írónak a tintáját, azután a tollát, végezetre őt magát.

Khülönösen nekünk jordán írónak nem fog ártani első sorban egy kis dezinfekció.

Legalább az erkölcsi gombák elvesznek a csirájukban s nem kelnek ki a „Blaue Katz“-ban, az irodalom bakteriumai pedig elvesztik azon mérges hatásukat, a melylyel a keresztény sajtó ellenében, annak levegőjét megrontotta.

A sajtónak tehát. Még pedig egyedül, kizárólag a zsidó-sajtónak sem megrendszabályozását, sem megbabályozását, hanem definiciálását ajánlom.

Had pusztuljon az irodalmi baktérium!

Bismarck és Tisza.

Németországban Bismarck politikája oda irányul, hogy a nemesség: a Junkerek, vagyoniilag is előre menjenek, a mellett kezökben tartásák a hivatalos szobák kulcsait, s a hadseregben övék legyen az első hely.

Magyarországban Tisza politikája oda irányul, hogy minden téren a zsidó legyen maholnap az úr s a magyar gentryt holmi Wahrmanocskák kiirtsák a társadalmi faktorok közül.

Melyik most már a nagyobb politikus és bölcsőbb államférfi?

Annabálkor.

Ma a miénk az egész
Balaton.
Nem megy bábla a zsidó
Hajadon,
Mért is menne? Mikor a
Meghívó,
Ugy szól, hogy kilöketik
A zsidó.
Enyeleghetünk mi ma
Kedvünkre.
Vidám öröm szállott a
Lelkünkre.
Mulathatunk akár a
Mágnátok,

Mindenféle csak jordánt
Találtak.
Tele a víz szép hebron
Rózsákkal,
Kik fölérnek a legjobb
Strózsákkal;
Illatozik rólok a
Fokhagyma,
Az levén a zsidó hölgy
Oltalma.
Mi a vízben rendszeren
Repülünk,
Hol lebukunk, hol pedig
Khöpködünk.
Mulattatjuk életünk
Páráját,
Ékszerekkel fizetjük
Mázsáját.
Hük is hozzánk reggeltől
Napestig,
Este aztán magukat
Kifestik.
A hűséget tovább nem
Fogadták,
Korszellemet jóval túl
Haladták.
Jövő évre, mikor jön
Anna nap,
A jordán faj lesz majd az
Okosabb;
Hölgyeinkért mi is majd
Kiteszünk,
Egy kocsiszint a bála
Kiveszünk.
S Anna helyett tartunk egy
Rüfke bált,
Tönkre tesszük a magyar
Ideált,
Mert a Rüfke szebb lesz az
Annánál,
Mint fokhagyma a vörös
Hagymánál.

A singáliak.

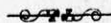
Nagyszerű jordány produkció az állatkertben.
Elefánt bankárok agyaraikkal emelik a tőkét.
Egy szingáli szenzáli börzei börzenkedéssel szemfényveszti a keresztény publikumot.

Extra eintre mellett köttetnek a kötvények csipke alakjában.

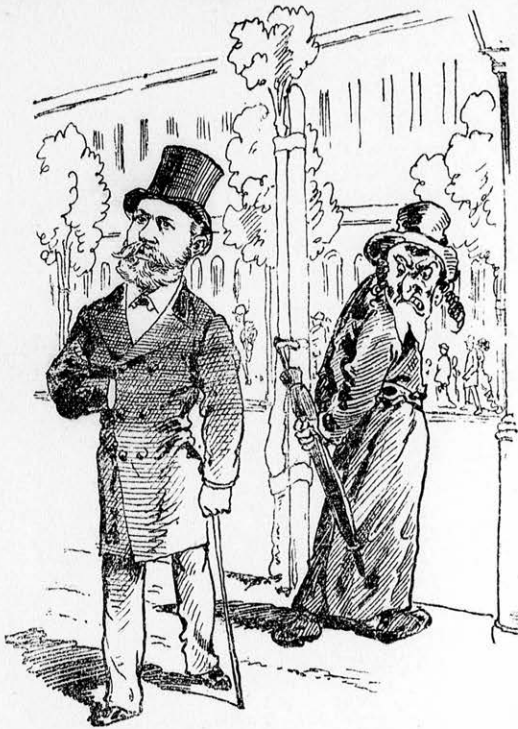
Rongyszedő síp bájos zenéjére tánczol kigyóvá vékonyodott lelkiismerete az Eszláron pályázott sakternek.

Végül az elzsidósodott központi tejsarnok tehenészetének kiegészítésére hozatott ceyloni bornyúk liter számra adják a kókuszdió levet.

Jertek keresztények és bámuljátok a zsidó élelmességet!

Istóczy és Mezey.

Mezey. Ha mi kiváborolnánk Magyarországból, velünk jönnének azok is, akik minket szeretnek s gyűlölik az antiszemizmust.

Istóczy. Nem azok mennének veletek, hanem mi. Mi is csak azért, hogy még egyszer útbajtethessük veletek a vörös tengert.

A csodarabbi.

Rómába készült Iczignek a felesége a vallásos Rebeka asszony.

— Eredj Iczig a csodarabbihoz, — mondá férjének, — adjon neked jó tanácsot, hogyan szabaduljak meg a fájdalmaimtól?

Iczig elment a csodarabbihoz, és előadta baját.

— Eredj haza Iczig! — szolt a csodarabbi, — s tégy aranyat a feleséged vánkusa alá.

— Wie hájst? Nekhem nincsen aranyom. Hol vegyek én egy aranyat?

— Eredj Pinkász komához, van annak elég.

Iczig elment komájához, haza hozta az aranyat, s oda tette Rebeka vánkusa alá.

S ime, a csodarabbinak igaza volt. Rebeka csakhamar egy Móriczkával alándékozta meg férjét.

Iczignek sehogysem ment fejébe a csodaesemény. Elment újra a rabbihoz és kérdé:

— Hogy van az tudós rabbi, hogy a tanács, melyet addát, használt a feleségemnek?

— Hát az ugy van Iczig, hogy nekünk zsidóknak még a fiaink is, mihelyt megérik az aranyat, legyének bár hol is, azonnal elősietnek.

A börzén.

Emelkednek a papirok
Nagyobb kedvel adnak, vesznek,
Akik mernek spekulálni
Mindjárt gazdagokká lesznek.

Pérez ha nincs is, de van hitel,
Gyönyörű a börze-játék;
Gabona és a papiros
Olcsóbb már, mint az ajándék.

Ámde orr kell a játékhoz,
Mely előre érzi a vést,
Ezért mulja a zsidónál
Orra jóval felül az ést.

A püspökség zsidaja.

A pécsi püspökség egy falujában a királyi kisebb haszonvételek bérlője zsidó volt. Szeretett nagyon feszíteni, s a kívül csak lehetett, éreztette bérlői hatalmát.

Egyszer jött oda egy fiatal káplán, a ki erős antiszemita színezettel tartott a templomban prédikációt, a mi a zsidónak annyira nem tetszett, hogy intő levelet küldött a káplánnak, ekként írva alá magát: Brauzenstein Jákob, bischöflich izraelitische Herrschaft.

A járványos betegségek.

Franciaországban legjobban pusztit a kolera, Oroszországban a pestis. Anglia keletindijában a sárgaláz. Magyarorszában a váltóláz.

És ez utóbbi valamennyinél veszedelmesebb.

A három első állam jutalmat tűzött ki a sikeres gyógyszer etalálására.

Magyarország máig sem tesz semmit, hagyja a járványt pusztítani.

Hja, a váltóláz járványát csakis az antisemitizmussal lehetne sikerrel gyógyítani. Abból pedig nem kérnek állambölcseink, mert etalálna pusztulni az öket éltető baktérium.

A zsidóiskolából.

Tanító: Mond csak fiam Sámi! Hogyan van az, hogy a hold néha annyira elvékonyodik akár egy strimfliszár, néha pedig egészen kidomborodik a bendője. mintha tallérokkal volna jól telirakva?

Tanítvány: Aligha nem börszén játszik a gazdája.

Eötvös újra remél.

— A sakter pártkörben. —

Ugron: Itt van czimborák egy új választókerület, egy fölösleges velős koncz, kinek van hozzá elegendő piritott kenyere?

Mezei: Van hozzá száraz Maczeszem.

Helpy: Van hozzá turini makarónim.

Ugron: Azzal ugyan nem igen illik össze a székely túró.

Eötvös (nagy szerényen): Ha csak piritott kell, hát azt hiszem, hogy én már úgy is eléggé az vagyok. Ne is engedjétek tovább pirulnom, mert még azt hiszi majd rólam egész Magyarország, hogy én árulom a bécsi rongyot már pedig én egyéb rongyot úgy sem adtam el jó pénzért soha, mint a nyiregyházi védbeszédemet. Nekem adjátok ide a választókerületet, had én csinálom sakterré az egész székely nemzetet.

Mocsáry: Tedd is édes Károlykám mielőbb, mert nekünk a székelyekre szükségünk van, azokat még jól meg lehet egypárszor a zsidókkal csupa hazafiságból nyuzatni.

Mezei, Helpy: Hiszen azt mi is megtennénk.

Mocsáry: Meg ám! Hanem a saját jóvoltotokra.

Mezei, Helpy: Hát Eötvös?

Mocsáry: Az mindössze csak elvédelmezi azt, a mijök van, így juttat a panaszosok és vádlónak is. De Eötvöst sok mindenféle egyéb okok miatt is okvetlen be kell hozni a parlamentbe.

Mezei: Azért talán, hogy pártvezér legyen? Hiszen arra én is alkalmas volnék!

Mocsáry: Legkevésbé sem azért! A pártvezérséget úgy sem engedném ki a kezemből, még ha mindég az ő tanácsát követném is! Hanem csupán azért, mert szükségünk van egy erős villámhárítóra, a melybe, mikor felhős van, a menykövek bátran bele csapkodhatnak.

Helpy: Miféle menykövek?

Mocsáry: Az antiszemiták hatalmas támadásai.

Polgári házasság.

Vörös vagy te kis galambom,
Én meg vagyok barna,
Milyen lenne a gyermekünk,
Ha sors össze varna?

Kiütne az a családból
Sehol se vennék be,
Ezért nem megy a polgári
Házasság se végbe.

Wahrmann a gentryről.

Wahrmann: Azért lesz a jövő országgyűlési ciklusnak épen hét zsidaja, hogy a gentry hét águ koronájának valamennyi ágát egy-egy zsidó törhesse le.
Zöld Ördög: Igen ám! De könnyen lógva maradhattok a gombján.

